

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

otların uğultusu altında

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Ne olurdu kokunun da
fotoğrafı olsaydı / Sesin
fotoğrafı. Boşluğun fotoğrafı.
/ Parmak uçlarındaki
karıncanın / Ruhtaki
üşümenin... / Ölüm kimseyi
bu kadar yalnız bırakmazdı.

Eskiden, çok eskiden
Tanrımız yoktu. Korkumuz yoktu.
Günahımız yoktu. Yapraklar gibiydik.
Öpüşler gibiydik. Köpükler gibiydik.
Yapamadık. Güzellik boğdu
İyilik zayıf düşürdü hepimizi.

İçimizden birisini göklerin ardına gönderdik.

Şimdi hepimiz huzurla birbirimize kötülük ediyoruz
Şimdi hepimiz korkuyla acımızı seviyoruz
Şimdi hepimiz dünyayı bir tanrıya değiştik
Şimdi hepimiz cehenneme dua ediyoruz.

◊ kırmizikedi.com
f /kırmizikediyaınevi
t /krnzkedikitap
@ /kırmizikediyaı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-296-427-7

9 786052 984277

Şükrü Erbaş

1953'te Yozgat'ta doğdu. (Nüfus 01.01.1954) İlk ve ortaöğrenimini bu kentte yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nü bitirdi. İlk şiiri *Varlık* dergisinde yayımlandı (1978). 1972 yılında girdiği TMO Genel Müdürlüğü'nden 1998 yılında emekli oldu. Ceyhun Atuf Kansu (1987), Orhon Murat Arıburnu (1996), Ahmed Arif (2002), Homeros Emek (2004), Dil Derneği Ömer Asım Aksoy (2005), 17. Altın Portakal (2013), 1. Dağlarca Şiir Ödülü (2015), Halkevleri 6. Halkın Hakları Sanat Ödülü (2016) ve Behçet Necatigil Şiir Ödülü (2018) sahibi. 1985-1988 yılları arasında *Yarın* dergisinin yazı kurulunda, 1993-1999 yılları arasında Edebiyatçılar Derneği'nin yönetiminde görev yaptı.

Şiir: *Küçük Acılar* (1984), *Aykırı Yaşamak* (1985), *Yolculuk* (1986), *Kimliksiz Değişim* (1992), *Bütün Mevsimler Güz* (1994), *Dicle Üstü Ay Bulanık* (1995), *Kül Uzun Sürer* (1996), *Derin Kesik* (1999), *Üç Nokta Beş Harf* (2001), *Yalnızlık Heceleri* (2003), *Gölge Masalı* (2005), *Unutma Defteri* (2007) [bu kitaplar Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından Bütün Şiirleri başlığı altında üç ciltte toplandı], *Bağbozumu Şarkıları* (2012), *Pervane* (2015), *Yaşıyoruz Sessizce* (2016), *Kuş Uçar Kanat Ağlar* (2018).

Deneme: *İnsanın Acısını İnsan Alır* (1995), *Gülün Sesi Gül Kokar* (1998), *Bir Gün Ölümden Önce* (1999), *Sarkacın Kalbi* (2002), *Çekilme Suları* (2009).

İnsanın Acısını İnsan Alır, Gülün Sesi Gül Kokar, Bir Gün Ölümden Önce adlı kitapları Temmuz 2014'te *İnsanın Acısını İnsan Alır* (Bütün Yazıları-1) ve *Çekilme Suları* (2009), *Sarkacın Kalbi* (2002) adlı kitapları Kasım 2014'te *Çekilme Suları* (Bütün Yazıları-2) adı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.

Söyleşi: *Eşik Burcu* (2010).

Bu kitap Bütün Yazıları-3 başlığı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından Kasım 2015'te yeniden basılmıştır.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1050

Şiir: 60

Otların Uğultusu Altında

Şükrü Erbaş

© Şükrü Erbaş, 2018

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2018

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Çağlayan Çevik

Kapak Tasarımı: Melis Rozental

Grafik: Taylan Polat

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ocak 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-298-427-7

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere / İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

www.facebook.com/kirmizikedi yayinevi / twitter.com/krmzkekitap

kirmizikedi edebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Şükrü Erbaş

OTLARIN UĞULTUSU ALTINDA

Şiir

*Tek bir yaprağı olmadan
yalnızca çiçekleriyle donanmış
bir badem ağacı gibi.
Usun derinliklerine inen
bir çiçek sessizliği.*

ANGELOS SIKELIANOS

*Kuşlar kuşların yanına, yapraklar
Yaprakların yanına
Hiçbir şey yalnız kalmıyor
İnsandan başka dünyada.*

EDİP CANSEVER

OTLARIN UĞULTUSU ALTINDA

1.

Hangi hayal hangi hatıranın yerini tutar
Bir gövdeden ötekine gölgelenen zamanlar
Ey çaresizlikten yapılmış yaşama bilgisi
Taşların taşlarla konuştuğu bu yalnızlıkta
İnsan üzüntüden başka nedir ki...

2.

Ölüm, güzelliği alıp götürmez
Gözyaşı boyalı bir çerçeveye yerleştirip
Usulca bırakır yalnızlığımıza.

Biz, korkuyla, hayranlıkla, hüznle
Sular, ağaçlar, yıldızlar diye
Ölümler çiçek açmayı sürdürsün diye
Döner döner o güzelliği severiz.

3.

Yarasalar yok. Çocuklar yok.
Akşam olmuyor. Sabah olmuyor.
Akasya, delice kuşunun ağzında gitmiş
Acının ötesinde bir acı
Ne bir ses insandan insana
Ne eşyada zamanın soluğu
Pencereler birer ölüm fotoğrafı.

Sadece otlar
Yaşıyor hepimizin yerine.

4.

İnsanlara ulaşabilseydin
Birisi yarasına basardı seni
Belki sen birisini severdin.

5.

Eşik, sarkaç, gölge...
Bunlardan geçmiyorsa söz
Sokağın başına bile varamaz.

Bir çember kendini
Döner döner döner.

6.

Otların uğultusu. Yıldızların kederi.
Donmuş arzu. Avaz. İç geçiren rüzgâr.
Avluya sığmayan bir boşluk.

Bozkır dünyayı tutuyor...

*Dağlar sana kar mı yağdı.**

* Neşet Ertaş

7.

Eskiden, çok eskiden
Tanrımız yoktu. Korkumuz yoktu.
Günahımız yoktu. Yapraklar gibiydik.
Öpüşler gibiydik. Köpükler gibiydik.
Yapamadık. Güzellik boğdu
İyilik zayıf düşürdü hepimizi.

İçimizden birisini göklerin ardına gönderdik.

Şimdi hepimiz huzurla birbirimize kötülük ediyoruz
Şimdi hepimiz korkuyla acımızı seviyoruz
Şimdi hepimiz dünyayı bir tanrıya değiştik
Şimdi hepimiz cehenneme dua ediyoruz.

8.

Neden ölüm düşüncesini büyütüyor
Şu tarla kuşu, şu üçgüllü çayırlar
Şu tanrı yalnızlığından yapılmış dere
Nazarlık otları, çoban yastığı
Kırpiklerimde boğulan şu gökyüzü
Bir iç çekiş gibi uzayan yol
Avluyu bölük bölük eden yarasalar
Yağı içimde soğuyan şu kandil...

Neden bu kadar acı veriyor dünyayı sevmek.

9.

Büyük şiiri doğanın
Renklerin, seslerin, biçimlerin ötesinde...
İnsanın ruhunu yitirdiği bu zamanda
Kim okuyup kim yazacak.

10.

Cinnet geçiriyoruz, dedi.

Yok, dedim, aptallık geçiriyoruz.

Kalabalığa katıldık sonunda

Gövdemizden başka sözümüz kalmadı

Güzelliği küfre çevirdik

Biz de herkese bağıyoruz

Topuklarımızda sızlayan bir vicdanın

Son seslerini de

oturarak boğmayı başardık

Aptallık bile geçirmiyoruz artık.

11.

Hepimiz kendimizi gömdük geliyoruz.

Yakamızda birer gözyaşı fotoğrafı
Avuçlarımızda ölümden soğuk bir dua
Toprağın merhametine inanarak korkuyla
Birbirimizin omuzları üstünden
Mezarlığın dışındaki hayata bakarak
İçimizde dünyadan yapılmış bir keder
Bizi yaşamakla cezalandırmış bir tanrı
Gömdük kendimizi geliyoruz.

12.

Huzursuz toprak
Huzursuz gökyüzü
Huzursuz odalar...

İçinde taş dönmüş bir tanrı
Bir dip uğultu tarlaları geziyor.

13.

Sen bir hikâye anlatıcısıydın, dedi

Sen, dedim

Benim yalnızlıktan başka kimsem yok.

14.

Bin şiirini gökte kuşlar, bin şiirini denizde balıklar

Bin şiirini toprakta insanlar okuyan Yunus...

Yazmasaydın insan nasıl sevecekti insanı?

Yazmasaydın merhameti ve utancı nereden öğrenecektik?

Yazmasaydın ölüme karşı hangi cesaretle konuşacaktık?

Yazmasaydın tanrı insan olup nasıl yaşayacaktı aramızda?

15.

Konuştı.

Konuştı.

Konuştı.

Serçeler, zülûfler, gülhatmiler
Köpeklerin kuyrukları
Boncuklu perdeler
Kırmızı solukları çocukların
Hayal ile mühürlü eşikler
Ağaçların gökyüzü bahçeleri
Taşları bile güzelleştiren
Bir sebepsiz yaşama sevinci
Ne varsa
Tek tek sustu.

Bir şey söylemedin, dedi!

Ölümü hiç düşündün mü, dedim!

16.

Adamın sesi bir karınca yumağı
Ağlamazsam sevemem, diyor.
Kadın dağılmış bir gökkuşağı
Bütün yaşadıklarını
Yeniden kalbine tutuyor.

17.

Bizler birer hayal tutanakçısıyız olsa olsa
Gelecek belki de insanların hastalıklarında yazılıdır.

18.

Küçümseme ruhun çirkefidir
Yazıyı çirkinleştirir
Dünyayı çürütür.

19.

Öyle bir sabahın var ki
Yedi güneş su dökemez ellerine
Yedi deniz, yedi orman, yedi rüzgâr...

Otlar, böcekler, taşların buğusu
Bir varoluş ürpertisi her şey
Büyürüm büyürüm büyürüm.

20.

İncinme değil bu
Öfke değil
Ah! değil.

Ötesi... çok ötesi.

Tam bir yürek çöküntüsü
Ruhun taşa dönmesi
Aklın büyük yalnızlığı.

İnsana olan inancını yitirme!

21.

Biz ne olacađız diyorsun ya
Arzu, ten, haz, günah, tanrı...

Bir gün olmayacađız
Hepsi bu.

22.

Ve benim birdenbire
yüzünü değil,
gözünü değil,
*senin sesini g resim geldi.**

* Nâzım Hikmet

23.

Birinci konuşmacı, 'şiiir okunmuyor' dedi.

İkincisi, 'şiiir ayağa düştü' dedi.

'Şiirin okunması için bir şeyler yapmalı' dedi, üçüncü.

Dördüncü, 'şiiirin hiçbir zaman çok okuru olmamıştır' dedi.

'Yeni bir şiiir yazılmıyor nicedir' diye bitirdi sonuncuları.

Konuşmaların altında kaybolmuş altı dinleyici, kargacık burgacık bir yazı gibi çıktı. Birisi 'şair olmak ne zormuş' dedi.

Öteki, 'asıl okur olmak ne zormuş' dedi. En sessiz duranları

'biz şimdi şiiir okuyalım mı okumayalım mı' dedi.

24.

Ömür Hanım...

İçinden geçmediğin zaman

İçinden geçmediğin söz

İçinden geçmediğin rüya

Sana karşı işlediğim

Bir unutma suçudur.

25.

Ne olurdu kokunun da fotoğrafı olsaydı

Sesin fotoğrafı. Boşluğun fotoğrafı.

Parmak uçlarındaki karıncanın

Ruhtaki üşümenin...

Ölüm kimseyi bu kadar yalnız bırakmazdı.

26.

*Sana benzemeyen gül olmaz olsun.**

Üç yıldır ağzın çiçek açmıyor
Üç yıldır odalarda kokun yok
Üç yıldır dünyayı sevmiyorum
Yoksa benim gül ile ne davam var.

27.

*Ayrılık derdine doyamadığım***

Bütün fotoğraflarının altına kirpiklerimle kazıdım
Bundan büyük sevgi sözü bilmiyorum Hatice...

28.

Sözlerimi toparlıyorum usul usul
Dünya, seni sevdiğim dünya değil.

* Kul Duran

** Karac' oğlan

29.

Üzüm bağlarının güneşinde büyüdüm ben
Elma bahçelerinin beşiğinde
Yılanlar, serçeler, köpekler
Aynı sevinçle girerdik Perçem Suyu'na.
Ayçiçeği tarlalarında binlerce dolunay
Ağzımızda birer gökyüzü öpücüğü
Yıldızlar uykularımızda çiçek açardı.
Tanrı bizimle gezerdi buğday tarlalarını
Mısırlar, domatesler, biberler
Kırmızı yeşil sarı, çatılara yürürdü.
Sonra yağmurlar, sonra karın uzun masalı
Biz, neye sevindiğimizi bilmeden
Akşamlara kadar koşar, koşardık.

Bir gün sen bütün bunların içinden
hayranlıkla geçtin
Ben bütün bunlara, kalbim ter içinde
bir daha baktım
Ondan sonra öğrendim
dünyanın nasıl bir mucize olduğunu.
Ne mi diyorum Hayal Hanım
Seni her gün bir daha, bir daha seviyorum.

30.

Deniz kıyısına gidelim
Diyemedim
Ne söyleyecektim ki:
Denizin yaşı yok, bak!

Evet, yok –dese–
Göklerin de yok
Rüyanın da
İnsanın var ama...

Ne söyleyecektim.

31.

Sevgisiz bir yalnızlığın
İlk sözü korkudur
İkincisi nefret.

32.

Benim oğlum

Mazot kokularından bir akşamsefasıdır.

Ben onu kirpiklerimin beşiğinde öpe koklaya

Kan uykulardan çıkarırım sabaha.

Ah bir bilseniz, bir sevseniz

Humar gözlerinden onun

Ne rüyalar dolar evimize

Ne bitmez boyalarla boyanır acılarımız.

33.

Yoksulluk...

Dünyanın üstünde yükseldiği iç kanama

Tanrının büyük utancı.

34.

Şimdi dünya akşam
Şimdi evler soğuk
Şimdi gönül engin.

Bir nazlı zaman
Bütün hasretiyle
Canımdan havalanıyor:

*Kirpiklerin oku cana batarken...**

35.

Elinde yoksul bir cümle
İnsanın yalnızlığını anladım, dedi
Bundan sonra kalabalığı yazacağım.

Şüphesiz, dedim, zamanın ruhu bu.
Sevindi!

* Neşet Ertaş

36.

Ah ey narkissos

Çorak ruh

Kibrin harfleri.

Çan için ses neyse...

Görünmek yetiyor.

37.

Siz hangi çarşılarda seversiniz çocuğunuzu?

Biz her isteğine 'büyüyünce' diyoruz.

38.

Yüz bin pişmanlıkla bir yalnızlık büyüttüm

Yine bir insanla *çiçeklendim korulandım.**

* Pir Sultan Abdal

39.

Başka bahçelere gönül indirmemiş tanrı
Dünyanın bütün çiçekleri gamzelerinde açıyor.

Gamze ışıık. Gamze koku. Gamze şarkı.
Gamze su. Gamze yaprak. Gamze arzu.
Rüzgârın baş dönmesi.

Denizin gülüşü.

Toprağın uykusu.

Sevmenin bütün halleri gamze.

İyi ki başka bahçelere gönül indirmemiş tanrı.

40.

Erdem, öyle mi?
Dünya, çocuk ölülerinin üstünde
Parayla sevişirken...

41.

Doyumsuzluk
İki ağızlı küçüklük...
Hiçbir değer bırakmıyorsun insanda!

42.

Yazık o dile ki
Bir harfi bile çiçek açmamış.

Yıkayın çocuklarınızı kötülük sularıyla!

43.

Güzellik...

Başka duam kalmadı.

44.

Annem sesleniyor atal kapıdan

Baban gelecek Şimdi!

Babam otuz beş yıldır gelmiyor

Annem otuz beş yıldır  l me inanmıyor.

 l mse duvarda bir dünya hecesi

Bahçedeki otlara zamanı anlatıyor.

45.

Şiir bizim eski yalnızlığımız. Şiir bizim bütün zamanlardaki yalnızlığımız. Şiir bizim en kalabalık yalnızlığımız. Şiir bizim en verimli yalnızlığımız. Şiir bizim en yaratıcı yalnızlığımız. Şiir bizim en merhametli yalnızlığımız.

Biz, yazmanın yalnızlığına dünyayı sevmek için gideriz. Çırpına çırpına severiz kaderimizi. Çekilip geldiğimiz kalabalık harflerimizde cınlar durur. Yaza yaza bir başka kalabalık yaratırız. Yaza yaza bir başka yalnızlık yaratırız.

Biz bir sarkacı. Kalabalık ve yalnızlıktan yapılmış bir sarkaç. Yok başka güzelliğimiz. İyi ki biz sarkacı.

46.

İnsan en çok ışıktayken kayboluyor
Bir daha dönemiyor gölgesine.

Sonrası...

Yalnızlık bile değil.

47.

Kemiklerimize kadar işlemiş bir kalabalık
Yerleri gökleri dolduran bir ezgin ses
Merhametine sığındığımız koygun gece
Bilip de bilmemenin gönül yorgunluğu.

İncelik... sensin bütün zamanların açık yarası.

48.

Çın çın bir Akdeniz
Limonlar, yaseminler, saka kuşları
Denizin tirşe yaprakları, köknarlar
Ardıçların gökyüzü bahçesi
İnsanı tanrı katına çıkaran bir baş dönmesi
Herkesi sonsuz göklerden sonsuz toprağa
Sonsuz yalnızlıktan sonsuz kalabalığa
Bir daha, bir daha doğuran anne.

İçimizde sessiz bir minnet duygusu...

*Çok şükür yaşıyoruz.**

* Nâzım Hikmet

49.

Yara aynı yara
Dil aynı dil.

Biz neden bu kadar yalnızız...

50.

Yağmur değil biz indik dünyaya
Toprağı hatırladık, rüzgârı kucakladık
Serçeleri düşündük.

Kalbimiz ter içinde bir zaman
Bir yanımız karınca bir yanımız yıldız
Yerlere göklere dolduk.

Arındık. Büyüdük. Taşları sevdik.

51.

Sonra bütün sesler kararır
Sonra bütün kokular solar
Beden kendi belleğinde kayıp
Akıl bütün acılarından kurtulmuş
Toprak çekilir, gök çekilir...

Görünmez bir zaman
Görünmez bir uzak
Hayatı kirpiklerimizden sessizce alır.

Ölüm...
Hepimiz senin için yaşıyoruz.

52.

Saçaklı bir yalnızlık. Cinnete varmış korku.
Hileli yüz. Etinde titreyen doyumsuzluk.
Her sözünden başını uzatan
Kapanmaz bir yoksulluk...

Bütün yükseklerden bağırıyor: Ölmeyeceğim!
Ölüler bütün aşağılardan el çırpıyor: Ölmeyeceksin!

53.

Tanrım, sessizliğinden, azıcık...
Adam konuşarak boğacak hepimizi.

54.

Yalnızlık ve kalabalık

Öyle mi...

İki ağızlı bıçağı insanın

Yüreğın büyük dilemması

Hiçbir yere sığmayan bir yabancılık

Büyük can sıkıntımız.

Gideriz ve geliriz.

Sonra yine gideriz ve geliriz.

55.

Dünyaya kırk oda kırk aynayla gelenler!

Yalnız kalınca da kendinizi seviyor musunuz?

56.

Şiir ve aşk...

Aklını, kalbini, gövdesini

Kendine karşı bile ayaklandıran

Mucizesi insanın.

Sonrası...

Bir uzun can çekişme.

57.

Anne, sen parkı sevmiyor musun?

Nereden çıkardın 'Serçe'm

Kimseye gülümsemiyorsun.

58.

Dünya büyük bir aşk Ömür Hanım
Taşlar, dikenler, yosunlar
Başka sesler, başka sabahlar
Bozkırın alın yazısı
Camlardaki parmak izleri
Mavi toprak, kırmızı buğday, bekleyiş
Ağzından dökülen nar taneleri
Kâküllerinin turuncu ayini
Tüyden hafif uykuları çocukların
Yalnızlıktan ürperen sokaklar
Deniz bahçeleri, ormanların uğultusu
Arıların su içtiği mezar taşları
Göğsünden yürüyen tomurcuk geceler
Gamze bilek topuk... her şey, her şey...

İnsan seni yaşadıktan sonra
Ölüm de bir aşk Ömür Hanım.

59.

Acısı yok, sevinci yok
Yalnızlığı bile yok.

Yazık o bedene
Kimse dokunmamış.

*Gonca gül etrafı toz olup gidiyor.**

60.

İnsan unutmaz
Geçmiş, bütün şarkılardan bir daha geçerek
Gövdemizde yaprak dökmeyi sürdürür.

61.

Belki bir toz zerresi
Geleceğin tarihi.

* Bir Keskin türküsünden

62.

İnsanlar çocuklarını severken bile gülümseyemiyor
Nasıl bir gelecek, öyle mi...

63.

Öyle bir güzelliğin var ki
Önünden geçmediğin bahçeler çiçeklerini unutuyor
Sular ısımıyor, kuşlar konacak dal bulamıyor
Hiçbir pencereden ay ışığı girmiyor
Azıcık gölgelensen
Tanrı dünyamıza bulut bulut hüznler indiriyor.

64.

Üç yıldır bütün sesler senin yarım kalmış sesin
Üç yıldır yüzün dünyanın tek fotoğrafı
Üç yıldır senden yapılmış bir kapıyım.
Bunu da sen öğrettin biliyor musun
Sevmek ölümden uzun sürüyormuş.

65.

Herkesin uykusunda boğulduđu
Taşlara konuştuğu, kuyulara inandığı
Duasından korktuğu, tanrısını öldürdüğu
Acısını unutmuş bu insan çölünde
Bir gün bir çocuk çıkıp da
Topuklarımızda kaybolmuş bir mavi sesle
'Ben sizi sevmiyorum' derse...

Gelecek nereden gelecek, diyordun ya...

66.

Delirmek aklın yalımıdır, görkemidir, kendine tutunmasıdır. Sen asıl, bedenlerini bir darağacı gibi boynunda taşıyanların, aklını bir gün bile anımsamayanların, iyiliği toplumun hastalığı sayanların, sevgisi küfürden ağır olanların büyük huzurlarına bak!

İnandığın her şeyle gülünç düşüyorsun. Bildiklerin boşluğa dönüşüyor. Yüksek ses teslim alıyor. Ev boğuyor. Sokak korku. Gözlerin yüzünden taşıyor. Öfkene tutunuyorsun. Sonra, bütün bir toplum yanlış olamayacağına göre... bir yorgunluk usul usul yayılıyor damarlarına. "Dünyaya bir kere gelinir" sözünü, bir düğün bayrağı gibi evinin çatısına çekiyorsun bir gün.

Ölümün bile dönüp bakmadığı bir hayat senin artık.

67.

Ben, diyelim, başkalarının zamanını- -

Sen kimin zamanını?

Hangi sözcüklerle peki?

68.

Bu ne çok okur?

Okur değil onlar benim şairlerim

Heveslerim, kederlerim

Emekten ve rüyadan yapılmış

Yeryüzü şarkılarım.

69.

Gözyaşını okumadan büyüdüyse

Küfürden başka ne yazabilir insan.

Çiy tanelerini nasıl sever.

70.

İnsan –dedi– ağaçlar, otlar, çiçekler gibi
Her bahar yeniden başlasaydı sevmeye
Ne güzel olurdu değil mi?

İyi ki hatıralar bir yere gitmiyor...

Biz onlara tutunarak unutuyoruz ölümü
Biz onlara tutunarak dünyaya inanıyoruz
Biz onlara tutunarak yalnızlığı seviyoruz.

71.

Sonra insan bir gün
Yalnızlığını gösterecek kimseyi bulamıyor.

Ah ey zaman ölüleri
Var mıydınız, yaşadık mı
Şimdi herkes nerede...
İnsan bir gün yalnızlığın da dışına düşüyor.

72.

*Her şey kötü biter
Yoksa bitmezdi.**

İnsan çok uzağa gitmiştir
Sevgiden uzağa. Acıdan uzağa. Bağıştan uzağa.

Soğumuş bir yara...

Konuşsa da.

* Bir filminden

73.

Neyin var?

Unutmak istemiyorum.

Neyin var?

Zamanın kalbi yok.

Neyin var?

Sevmek neden bu kadar yıkıcı.

Neyin var?

Merhamet ruhunu yitirdi.

Neyin var?

Yalnızlık tanrıya şarkı söylüyor.

Neyin var?

Acı, sevinçten çok büyük.

Neyin var?

Yaşıyorum, neyim olsun daha.

74.

“Devrim düşüncesinin ana rahmi...”

Necatigil’in ‘dar çevre yitikleri’ dedim.
Oturduğum yerden. Kederli bir saygıyla.
Temeli çatısında uğuldayan o küçük evler.
Duymadı. “Yoksulluk ne kadar büyürse...”

Bir ses hepimizin aklını dünyaya gömdü:
“Çocuklarımı kemik unuyla büyütüyorum ben.”

Ah ey gelecek
Büyük yalnızlığımız bizim
Delilin çok acı
Bedelin bütün yoksulların rüyaları.

75.

Yatmadan önce, dedi
Yatakta iskeletini görseydi insan
Dünya nasıl bir sabaha uyanırdı kim bilir...

76.

*"Benzerim!" Oku geceden süzdüğüm
kanı ve sütü;
yaz ve güz bahçelerinden
damıttıklarını;
benzerimsen.**

* Ahmet Oktay

77.

Tam şuramda
Bir kan pıhtısı
Ayrılınca oluyor
Kavuşunca oluyor
Hevesle gidiyorum
İkinci cümlede bir boğuntu
Utanarak kalkıyorum
Ruhumda soğumuş bir zaman
Etimde bir pişmanlık
Şimdişiz öncesiz sonrası
Yaşamak desem değil
Ölmek desem değil

Bir Araf

Tam şuramda...

Herkes herkesi biliyor
Herkes dünyayı biliyor
Ben anlamıyorum
Sevinçlerini bilmiyorum
Kederlerini bilmiyorum
Sınırları yok
Akşam, diyorum
Herkesi eşitler
Ben de konuşurum
Olmuyor
Acı daha ağırlaşıyor

Bir kan pıhtısı

Tam şuramda...

78.

Annesinin cansız bedeni üstünden
Bütün silahların, bütün askerlerin üstünden
Yıkılmış evlerin paramparça hatırası üstünden
Çocukların gözbebeklerindeki dehşetin üstünden
Yeryüzünü ve gökyüzünü boğarak tanrıya ulaştı çığlığı:

Unutmayacağım. Bağışlamayacağım. Yas tutmayacağım!

79.

Penahi*
Halkının acı harfi
Bizim yeryüzü cümlemiz.

Gecenin en uykusuz yıldızına
Seninle hepimizi asacaklar
Ama biz sabaha sağ çıkacağız!

* Ramin Hossein Penahi, İranlı Kürt şair. 08 Eylül 2018 günü idam edildi.

80.

Nasıl bir tanrının çocuklarıyız böyle
Her şeyde bir 'hak etmiyoruz' duygusu
Hayranlık ve küçümsemeden yapılmış
Zehirli bir sevgi, bir güzellik korkusu
Hepimiz içimizdeki şarkıyla ölüyoruz.

81.

Bütün hayalciler gibi
Yolun harfi
Arzunun hecesiyim.

82.

Büyümek, öyle mi...
İnsan ne söylerse yalnızlık oluyor.

83.

Bir insana inanmak ne demek biliyor musun
Kapının önündeki ağaçlarla birden çiçeğe duruyorsun
Sokaktaki kedi bacaklarından önce boynuna dolanıyor
Gidip ilk gençliğin uykularına boyanıyorsun
Yağmur öyle gamzeler açıyor ki baktığın yerlere
İlan-ı aşk makamından bir ürperti dudaklarının neminde
Unuttuğun mavilik gövdeni bahar dalına çeviriyor.

Ne demek biliyor musun bir insanı sevmek
Birden dünyada kötü insan kalmıyor
Puhu kuşları saka kuşlarının şarkısını söylüyor geceye
Bütün erkekler kadınların önünde inceliğe dönüşüyor
Tanrı, çocukların sevgisiyle iyileştiriyor dünyamızı
Sular yıldızlar çimenler bahçeler güneş salkımları
Hepsi günde bin kez sonsuzluğundan doğuruyor bizi.

Yalnızlık öyle bir arzuyla bakıyor ki hayata
Bütün ölü zamanlar bizimle konuşmaya başlıyor.

84.

Bütün düğmeleri ilikli kadınlar
Bütün düğmeleri ilikli erkekler
Bütün düğmeleri ilikli çocuklar.

*Ben, yüreğini yitirmiş bu zamandan korkuyorum.**

Bütün düğmeleri ilikli okullar
Bütün düğmeleri ilikli mahkemeler
Bütün düğmeleri ilikli gazeteler.

Ben, yüreğini yitirmiş bu zamandan korkuyorum.

Bütün düğmeleri ilikli şarkılar
Bütün düğmeleri ilikli kitaplar
Bütün düğmeleri ilikli sokaklar.

Ben, yüreğini yitirmiş bu zamandan korkuyorum.

* Furuğ

Bütün düğmeleri ilikli akıl
Bütün düğmeleri ilikli özgürlük
Bütün düğmeleri ilikli gelecek.

Ben, yüreğini yitirmiş bu zamandan korkuyorum.

Bütün düğmeleri ilikli acı
Bütün düğmeleri ilikli öfke
Bütün düğmeleri ilikli korku.

Ben, yüreğini yitirmiş bu zamandan korkuyorum.

85.

İnsanın acısına inandım. Kimse diz çökmesin, dedim. Yazdım. Sözlerim insandan acıydı. Dünyanın bütün harflerini okudum. Önce anladım. Sonra anlamadım. İnsan sonsuzdu. Zaman sonsuzdu. Ölüm sonsuzdu. Üç sonsuzluk içinde sevdim. Acı inceldi, güzelleşti. Dünyaya inandım. Sözler içimde büyüdü, büyüdü. Yalnızlık oldu. Yazdım. Önce kalabalık oldu, sonra yine yalnızlık. Ölümünden önce bir iş gelmedi elimden.

86.

Sen okumazsan ben yaşamamış olacağım.

87.

Ölüm... kapım ardına kadar açık.

2017 – 2018

NEŞET

*Mah cemal üstünde teli bilmeyen / Bal dudak altında dili bilmeyen
Garip'im gönülden yolu bilmeyen / Yürüse de yol kıymetin bilemez.*

Ses ezgin. Ses saygılı. Ses büyük. Ses kahır.
Yüreğin bütün heyecanlarıyla çarpıyor ses.
Dile getirdiği yaşantıların bütün acılarıyla yaralı.
Bütün arzuların ürpertisiyle kanatlı.
Geri çekilirken susmuyor. İleri çıkarken bağırıyor.
Bağırıyor da hiçbir acıyı incitmiyor. Hiçbir kalbi yormuyor.
Ses, insanın sustuğu ne varsa onların billurlaşmış hali.
Ev içlerinin haysiyeti, yoksulluğu, yaşama gücü.
Bütün bir bozkırın kaderi, gurbeti, sılası.
Bütün yolların ayrılığı ve kavuşması. Kirpikten topuğa
insan bedeninin bütün güzelliklerine, arzularına,
yalnızlığına aynı içtenlikle, aynı hüznle,
aynı umutla dokunuyor.

Bütün hayatların ev sahibi. Bütün sokakları, avluları,
kahvehaneleri, bahçe duvarlarını, ıııklı arşıları, tozlu
aynaları... bütün gönöl yaralarını aynı derinlikle yaşıyor.
Bir gözyaşı toplayıcısı ses. Bir alın yazısı okuyucusu.
İnsanların parmaklarından, kirpiklerinden yürüyen
Çaresizliğin ete kemiğe bürünmüş hali. *Zorluğuna göğüs
geremediğın yâri sevme* diye diye dönüyor canımızda.
Bir avuç bozkır nasıl olur da bu kadar geniş bir insan
coğrafyasını bütün kalp atışlarıyla, arzularıyla,
hayıflarıyla bir seste toplar, hem de aslından daha yakıcı...

Ana rahminin suskunluęu, baba rahminin avazı,
abdallığın bin yıllık binası, bin yıllık gönül yarası...
acı veren ne varsa, hepsini almış, uzak şehirlerin,
uzak hayatların kaderlerine götürmüş. O hiç bilmediği
ışıklar, o çok iyi bildiği gölgeler, bu koygun yalnızlıkta
halkalanmış halkalanmış, sonra parmaklarının ucunda
çırpınan hasretten tutup, onu ilk abdalın sesine getirmiş
tekrar. Saygıyla getirmiş, nezaketle getirmiş, bilgiyle
getirmiş, sezgiyle getirmiş, insan ruhunun bütün köşe
bucağını havalandıran büyük bir avazla getirmiş.

Ses büyücüsü, diyorum. Yetmiyor. Saz büyücüsü
diyorum. Öyle bir büyücü ki, hançeresinden
canımıza yürüyen iki ses arasına, iki tel arasında
dönen iki muzrap arasına bütün bir sonsuzluğu
sığdırmış; bütün bir geçmişin üstümüzde biriken
acısını, hiç görmeyeceğimiz zamanların hayalini
sığdırmış. Yoksa bizim sesimiz, sesimizde çırpınıp
duran hayatlarımız, artık hiçbirimizin yaşamayacağı
gelecek denilen o bilinmez zamanlarda nasıl
duyulurdu, nasıl var olurdu. *Yedi harften bir noktaya
süzülmüş** bir bilgelik, bir yücelik, bir enginlik.
Bu sözün tersi de aynı güzellikte doğru: bir noktadan
yedi harfe yükselmiş bir büyü, bir sır, bir hayat
Neşet Ertaş.

2017

* Sıdkı Baba

İNCE MEMED

*Yaşar Kemal soğumaz, sönmez.**

Yoksul insanların, mazlum insanların, gölgesiz insanların; gündelik hayat içerisinde ancak bir can sıkıntısı olarak hayatımıza değen insanların yenik hayatlarından nasıl bir destan çıkabileceğini dünyaya öğreten bir söz tanrısıyla, bir yazı büyücüsüyle, hayatımızın kocaman bir yankısıyla karşı karşıyayız. Ağzımızdan çıkan her söz birden mucizeye dönüşüyor. Bu mucize taşlara kanat takıyor, sesimize boncuklar diziıyor, göklerin kanatlarını kalbimize çözüyor. O, Neşet Ertaş için “bozkırın tezenesi” demişti, biz de O’nun için söyleyelim aynı sözü: Türkçenin tezenesi, coğrafyanın meydan sazı, mazlunun avazı.

* “Homeros, soğumaz sönmez.” Victor Hugo

“Bir doğa çeşnicisiyim ben alışılmadık (...) Hiçbir ses yakalayamaz beni / Dağlarda küskün, küçük / Bir ot parçasının yankısından başka.” Dağlarda, ovalarda, bahçelerde küskün, küçük ot parçasının yankısı, büyüye büyüye tanrının hizasına varmıştır. Dünya edebiyatının acıyla güzelleşmiş başyapıtlarına dönüşmüştür. Dođa, tepeden tırnağa insan olmuştur. İnsan, doğa olmadan ağzını açamaz olmuştur. Ağaçlar bulutlarla söyleşir. Irmaklar geyiklerle dağlara akar. Çakırdikenleri yılanlarla ılık çalar. Gelinler karanlığı kirpik kirpik hasretle doldurur. Çukurova’nın sıcağı acı ekmek olur. Ağrı Dağı Anavarza kayalarına konuk gelir. Turaçlar eşkıyalara türküler söyler. Alın teri çiğdemlere rengini verir. Büyük acılar karıncaların ağzıyla büyük denizlerden can suları içer. Bütün bunlar bin bir hale girerek, iyilik ve kötülük halinde dünyanın dört bir yanına dağılır.

* Edip Cansever

Zulmün artsın, zulmün artsın ki tez zeval bulasın!

Bu söz halkın kalbini, onurunu, öfkesini ve iyilik duygusunu koruduğu derin bir çığlık, acı bir sığınak olmuştur. Bu söz Yaşar Kemal'le çağdaş dünyanın temel insan haklarını, bütün mazlum halklarını, bütün kimliklerini ve kültürlerini savunmanın yedi renkli bayrağı olmuştur. O bir Kilikya ağıtıdır. O, yarası suyun iki yakasında kanayan mübadildir. O, yüzünü güneşe dönmüş Êzidi'dir. "Korumaya alınmış" gelinlerdir, kızlardır. Suriye çöllerinde yüz yıldır ıslık çalan Ermeni kemikleridir. Ninova'dan Kilikya'ya kanatlı bir Asur yazısıdır. Cemaatsiz bir kilisedir, sinagogdur. Bütün bu acılardan utanan bir Türk'tür. Haysiyetin, insandan harflere, harflerden insana dönüşmüş görkemidir:

"Bugün bizim işlediğimiz insan değerleri yok olarak değil, değişerek, gelişerek, tazelenerek dört yüz, beş yüz yıl sonraya kadar gidecek. Nasıl eski Yunan'dan bize kadar gelmişse. Onun için bizim de klasiklerimiz olacak. Kısaltılmış, uzatılmış metin değil sorun.(...) Gelecek gelecektir, biz oraya gerçekten kendimizi sağlıklı yollayabilirsek gelişmelere yardımcı olmuş oluruz."

2015

* Yaşar Kemal

SENNUR

Şiirle emek arasına çekilmiş bir eşitlik çizgisi.
Hayal gücüyle gelecek arasına çekilmiş bir
eşitlik çizgisi. Eylemle düşünce arasına çekilmiş
bir eşitlik çizgisi. Şair "ben"ini toplumun "ben"ine
dönüştürmüş bir vicdan, bir özgürlük bilinci.

*Uyanıp gecenin bir yerinde / karanlığı dinlemek? / -
Sevdadandır / Dalıp gitmek yıldızların karanlığına /
Yüreği bölmesi türkülerin? / -Sevdadandır.* (...)*

Kadınsanız, emekçi bir kadınsanız, başkalarının
hayatından mutsuzluklar edinmiş bir devrimci
kadınsanız, etiniz iğde çiçeklerini unutmuşsa... geri
çekilmek yok, ne münasebet! Biz, direncini kendi
hayatından, yoksulluğundan, acılarından üreten,
insan soyunun en güzel insanlarıyız. Elbette
sevgimizi de kendi cehennemimizden yaratacağız;
doğayı ve emeği bir harf bile unutmadan:

*Elinizi toprağa dayayın / duyun tohumun
çıtırtısını / Kekik koklayın / Toprağın
sevgisiyle bakın / güneşe ve yağmura /
Bir bebek kıpırdasın kanınızda / Sevdalanın.**

Dünyanın bütün çocuklarını kalbinden
doğurmuştur. Dünyanın bütün devrimci
mahpuslarını kalbinde yatırmıştır. Dünyanın
bütün emekçileriyle bütün tezgahlarda
çalışmıştır. Kötülüğe karşı nerede bir söz, bir
eylem varsa, koşa koşa gitmiştir. Herkesin
boğazında düğümlenmiş sözleri, gözlerinde
yalım yalım yanan sözleri, avuçlarında boğulan
sözleri bağıra bağıra söylemiştir.

Sonra sanki çok olağan bir şeymiş gibi gidip masalların gizemli dünyasından, İstanbul'un tarihinden, şiirin gerçeği hayale çeviren simyasından kalbimize taşlar örmüştür. Bu katı zamana karşı bizi bir başka varoluşa çağırmıştır. Bir sorumluluk manifestosu gibi yaşamıştır. Her şair gibi ölümünü çok önceden yazmıştır. Şu dört dizeyi başka nasıl okumalı:

*Otlar ve kadınlar / Kısacık duyarlar ilkyazı /
Güneş uzar tepelerinde / Kızgın ve acımasız /
Ve kar ansızın basar.**

2015

* Sennur Sezer

The first of these is the fact that the majority of the population of the United States is now living in urban areas. This is a result of the process of urbanization, which has been going on since the beginning of the nineteenth century. The second is the fact that the majority of the population is now living in the middle class. This is a result of the process of social mobility, which has been going on since the beginning of the nineteenth century. The third is the fact that the majority of the population is now living in the middle class. This is a result of the process of social mobility, which has been going on since the beginning of the nineteenth century.

These three factors are the result of the process of urbanization, social mobility, and social mobility.

İÇİNDEKİLER

Otların Uğultusu Altında
9

Neşet
61

İnce Memed
67

Sennur
73